

[Axel Kristensen.]

i overensstemmelse med den kapital, der er til rådighed, og ikke være knyttet til ønskedrømme om, hvad man gerne ville have. Endvidere ville man ikke årlig behøve at flytte nogle hundrede millioner kroner over i statskassen. Statens formue vil herefter vokse mindre og borgernes mere, hvad der under hensyn til det, jeg før sagde om, at der må være en risikomargen, for at folk kan vise initiativ — optage lån til forøgelse af deres egen kapital til udvikling af erhvervslivet — vil virke produktionsfremmende, idet en udvikling, hvorigennem formuerne ikke samles i statskassen, men fordeles på de mange hundrede tusinder jævne mennesker i samfundet, vil være produktionsfremmende og initiativfremmende. Da der, så vidt vi forstår, er givet tilsagn om byggelån dækkende væsentlige dele af 1958, må man nu straks holde op med at give flere tilsagn efter gældende lov. Det kan da ikke haste at give tilsagn om lån til boliger i øjeblikket, når der er givet, hvad der skal bruges de første halvandet eller to år. Det må kunne standses nu, medens vi overvejer andre former, så vi ikke er bundet længere tid frem til en forkert ordning.

Skal der kunne blive tale om et samarbejde mellem regering og opposition om en økonomisk politik, kan det, som det fremgår af det, jeg her har sagt, ikke begrænses alene til den akutte situation, fordi man vil være i stand til at ophæve virkningerne bagefter. Det må omfatte også, hvad der i øvrigt skal ske. Vi kan ikke have truslen om de ødelæggende ejendomsbeskatninger, som er betingelsen for regeringsdannelsen, hængende over hovedet på os.

Samarbejdet på det økonomiske område må kræve, at der træffes aftale om loft over ejendomsskatterne, og at dette også kommer til at give rimelige beskatningsvilkår for de mennesker, der dyrker jorden i omegnen af byerne, og som i øjeblikket har helt urimelige vilkår; vi kan ikke acceptere, at det skulle gøres endnu værre ved den aftale, der måtte være truffet mellem regeringspartnere.

Vi må kræve, at det offentlige formindsker sit forbrug af penge i den almindelige administration. Jeg skal aldeles ikke lægge skjul på, at det er svært for mig at angive

konkrete ting; det vil let kunne blive taget som en frase, men det er alvorligt ment. Man må med det eksisterende uhyre budget kunne skaffe nogle beløb frem, og man må i de nærmeste år ved anlægsarbejderne både i stat og kommune kunne fremskaffe et formindsket pengeforbrug af virkelig betydning, ligesom statens udlån må kunne begrænses. Der må endvidere kunne tages en naturligere rente af de penge, staten har udlånt i en række tilfælde, således at det behov, som nu er udækket i forhold til den øjeblikkelige stilling, og som er angivet til 400 mill. kr., kan bringes væsentligt ned, og sådan at man, hvad jeg senere skal komme til, kan få sikkerhed for, at der kan finansieres gennem statsobligationer, indtil vi har fået en ny form for finansiering af boligbyggeriet, der ikke går over statskassen.

Økonomiministeren talte i Nyborg, således som det ærede medlem hr. Erik Eriksen sagde, om besparelser på op imod 300 mill. kr. Kunne man blot nå det halve i virkelige besparelser, ville det behov, som nu er udækket, og som ikke dækkes, så længe vi finansierer boligbyggeriet over statskassen, komme ned på 250 mill. kr. eller et par hundrede millioner kroner. (*Afbrydelse af økonomiministeren* [Bertel Dahlgaard]). Det er ikke besparelser.

Formanden: Jeg henstiller, at man ikke afbryder.

Axel Kristensen: Det er aldeles ikke besparelser. Der er tale om indtægtsforøgelser; det er afgiftsforhøjelser; det er forøgede omsætningsafgifter på biler. Der er kun 10 mill. kr. reelle besparelser. Det andet er at bruge en forkert terminologi, som kun kan forvirre befolkningen. Der er ikke ét menneske i Danmark, der forstår, at det er besparelse, at statskassen får større indtægter.

Men jeg mener altså, at det må være muligt ved en fornuftig gennemgang af budgettet at standse investeringer, som i og for sig kan være nyttige, og som i og for sig alle gerne vil have, men som er mindre nyttige end at skaffe arbejdspladser og en rationalisering af vor produktion og derved få en frist, så vi ikke behøver at hente den kapital ind, som ude i befolkningen bruges til det arbejde, der skal gøres.